

24 noiembrie 2023

Tinerete și experiență în „Evgheni Oneghin” la Opera din București

(Costin Popa)

De 25 de ani, soprana din Republica Moldova, Tatiana Lisnic, ne vizitează țara în paralel cu derularea unei importante cariere internaționale. Personal, în afară de prima prezență într-un recital la Ateneul Român, am văzut-o la Opera bucureșteană în „Faust” și „Elixirul dragostei” dar ultima oară, acum opt ani, chiar în rolul Tatiana din „Evgheni Oneghin” de Ceaikovski, personaj pe care l-a abordat și recent pe aceeași scenă.

Este o artistă ce combină cu abilitate și elocvență calitățile vocale și interpretarea scenică, cu rezultate potrivite pentru actualul moment al carierei, fundamentate pe experiența de cânt și spectacol. A adus dovezi și acum, maturitatea fiind evidentă în creionarea caracterologică a cunoscutei eroine, cu care i-a substituit ingenuitatea originală. Poate fi un mod de abordare.

După inerenta încălzire a glasului și-a expus frazarea fluidă și proiecția notelor central - acute cu lirism de rece expresie sub care se citea neliniștea interioară și tensiunea unei îndelungi așteptări amoroase. Poate că unele sunete nu mai au lustrul de odinioară, dar pătrunderea în sală a fost optimă. Mă gândesc la cunoscuta arie „a scrisorii” din tabloul secund, înzestrată cu narațiune limpede prin care se întrezărea răscolirea sufletească, apoi la dialogul cu Oneghin sau la intervențiile din scena Balului Larinei în care a șocat, dominând corul și afectând atmosfera clipelor de dezorientare conflictuală dintre Lenski și Oneghin. În scena finală rigiditatea atitudinii „noii” Tatiana s-a metamorfozat în trecătoare clipe de senzualitate, exprimate nuanțat, cu desene melodice în legato și diminuendo prelung, încheiate cu acute incisive, radicale, ușor aspre.

Tatiana Lisnic și Alexandru Chiriac în primul act

Partenerul direct a fost un debutant în rolul titular, tânărul bariton Alexandru Chiriac, deținătorul unei timbralități lirice prețioase, cu care a făcut demonstrația unei pregătiri consistente. Până în ultimul act, a apărut drept un personaj distant, flegmatic chiar, imperturbabil, indiferent, nesociabil. Ținuta scenică i-a iradiat spiritul. Este un contur adecvat gândirii ceaikovskiene. Prmul semn de tulburare a venit după lansarea glonțului ucigaș către Lenski. Finalului operei, duetului cu Tatiana transformat într-o rugă fierbinte, i-a rezervat declamații pasionale, totuși întrucâtva reținute, confirmându-i caracterul funciarmente insensibil. Singura explozie a venit în ultima tiradă a sufletului zdrobit, o frază acută cântată impecabil, lung și puternic, bazată pe o respirație perfectă. Patru măsuri de manual.

Alexandru Chiriac și Tatiana Lisnic în ultimul act

Mai înainte, Alexandru Chiriac a cântat aria din primul act, cu eleganță și construcție nuanțată din care exprimările în mezzoforte au lăsat o bună impresie.

Pentru consolidările inerente, ar trebui reaplicat un antic principiu al primei scene lirice naționale despre care am mai scris, acela că după un debut important, următorul spectacol cu titlu identic trebuie atribuit aceluiași artist.

Dumitru Mițu

O surpriză plăcută a fost prestația în rolul Lenski a tânărului tenor din Republica Moldova Dumitru Mițu, un glas de un lirism cald conținut în frazarea-i frumoasă și poetic arcuită, cu alură de îndrăgostit încă din arioso-ul primului act. În pasajele dramatice ale confruntării cu Oneghin, impulsurile spinte s-au arătat absolut remarcabile. Aria „Kuda, kuda” a primit expresii elegiace, dar și o pace interioară cu tente sumbre care, parcă, prefigurau tragicul deznodământ. Și Dumitru Mițu merită să fie rechemat la Opera Națională București pentru roluri repertoriale potrivite.

Liliana Istratii și Dumitru Mițu

Tot din Republica Moldova a venit și mezzosoprana Lilia Istratii (Olga), cu prezență scenică atractivă și voce plăcută pe registrul central însoțită de sunete grave frumos colorate, remarcate încă de la arietta din prima scenă a operei.

Leonard Bernad și Alexandru Chiriac

Pentru personajul Gremin, s-a prezentat la debut în rol glasul profund al basului Leonard Bernad, cu bune rezultate de linie vocală și expresie în aria din ultimul act, excepție făcând, poate, focalizarea unor sunete înalte.

În celelalte roluri au cântat tenorul Liviu Indricău (deosebit de sonor și comic nuanțat Triquet), mezzosopranele Sorana Negrea (Larina) și Andreea Iftimescu (Filipievna), basul Dan Indricău (Zaretsky și Căpitanul).

Scenă din actul al doilea

Ansamblurile Operei Naționale București, Corul (pregătit de maestrul Daniel Jinga și Adrian Ionescu), Baletul (coregrafă Mirela Simniceanu, coautoare și a mișcării scenice alături de Florica Stănescu), au funcționat bine, redând atmosfera spectacolului creat de Ion Caramitru în decorurile Mariei Miu, costumele Vioricăi Petrovici și avându-l ca *lighting designer* pe Chris Jaeger. O bilă albă merită și asistenta de regie Paula Stoica, asiguratoare a întreținerii proaspete a producției.

La pupitrul orchestral s-a aflat Iurie Florea, un experimentat stăpân al lecturii portativelor ceaikovskiene, și el creator de climax autentic, remarcabil prin tempi și expresivitatea cordarilor, spre pildă în introducerea ariei lui Lenski, dar nu numai. În anumite pasaje de forță, dinamica fosei a excedat. „Bemolul” se dedică alămurilor.

Iurie Florea